

המשך לפרשת: ויגש.

גפרית, וקיררה את העולם. לפתע נשכח החור באזון, ונשכחה בעירת שדות הנפט בכווית... בבת אחת השתנתה התמונה מן הקצה אל הקצה! "גדול יום גשמים, כתחיית המתים". תחיית המתים היא משלושה עשר העיקרים שלנו, ואנו מאמינים כי בוא תבוא. אף ביאת המשיח היא עיקר מן העיקרים. אבל אנו חיים בעולם העכשוו, וכל תכניותינו מבוססות על ההווה. מה יהיה, ואיך יהיה. מה יהיה על הכלכלה, על התעסוקה, על הבטחון. יהיה שלום? יהיו ויתורים? תהיה נסיגה? יהיה פיצוץ? איוו תסוכת, איזה אופק קודר. ויש חכמים שמנתחים את המצב, ויש פרשנים ומומחים, ואנו מוצפים בים של מלל ומאמרים. רק דבר אחד לא מביאים בחשבון. שיש לו להקדוש ברוך הוא תכנית משלו, ואנו מצפים לגאולה שתבוא בכל יום, "ופתאום יבא האדון ה' אל היכלו"!

ממש כפי שקרה עם הגשמים, שהפכו את כל התחזיות השחורות על פיהן, כך יקרה גם אז: "שובה ה' את שביתנו, כאפיקים בנגב" כאותו נגב יבש וצחיח, ולפתע פתאום, בלא כל התראה, מגיחים אפיקים סוחפים משומקום בשטפון עז!

זוהי אמת בת למעלה משלושת אלפי שנים. יעקב אבינו היה שבע צרות, התאבל על העלמות בנו, והנה בא רעב לארץ. הוא שולח את בניו למצרים להביא אוכל - והנה תסוכת חדשה. העלילו עליהם עלילה, אסרו אח אחד, ודורשים שיורידו לשם את בן הזקונים. "ויאמר יעקב אל בניו, למה הרעותם לי להגיד ליאיש העוד לכם אח". ואמרו על כך כמדמד דברים מבהילים, וכה מאלפים: "מעולם לא אמר יעקב דבר של בטלה, חוץ מזה! אמר הקדוש ברוך הוא: אני עוסק להמליך את בנו במצרים, והוא אומר למה הרעותם לי?!"

וסאת הצרות לא נסתיימה, אלא הלכה והסתבכה: עלילת גניבת הגביע, ולקיחת בנימין לעבד, והשבטים הקדושים תמהים "מה זאת עשה אלקים לנו"... ולפתע אמר להם המשנה למלך: "אני יוסף". והכל מאיר באור אחר, והכל מתבהר ומתחוור, ו"למחיה שלחני האלקים לפניכם", והחיוך תופס את מקום הקדרות, והתקוה את מקום העצב.

"וחייתי לה, המסתיר פניו מבית ישראל", אומר הנביא. ההסתר רגעי הוא, חולף וזמני "ברגע קטון עזבתיך, וברחמים גדולים אקבצך". ברגע אחד יפוח היום ונסו הצללים!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

שיעור פרשת ויגש, חלק 1, 2017, מוסד הרבנות הראשית לישראל

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה". שער ג פרק: נב.

שיעור פרשת ויגש, חלק 2, 2017, מוסד הרבנות הראשית לישראל

לפעמים יש לפני עיור לא תתן מכשולי מצד השואל, כשהשואל מלחיץ את החכם, ע"י כך הוא עובר על לפני עיור. הרבה פעמים החכם אומר לשואל, שלא מתאים לשאול עכשיו, לפעמים כי הזמן לא מתאים, או ההיכי תימצוי לא מתאים, והשואל עומד בתוקף על שלו: "לא! זה דחוף"!

שיעור פרשת ויגש, חלק 3, 2017, מוסד הרבנות הראשית לישראל

כמה פעמים ראיתי אנשים שאומרים, 'זה דחוף!' ואחרי כן לא ראיתי מה היה דחוף בזה, פשוט מה היה הדחוף? הדחוף היה שהוא רוצה להתפטר מהשאלה, זה מה שהיה דחוף. אבל הישוב הדעת בשאלה, בין בהלכה, בין בעצה, אפילו בלימוד, הישוב הדעת הוא דבר מאוד חשוב. חוסר ישוב הדעת יכול לגרום לטעות בלי שום ספק, כי גם אדם שמיושב, כולי האי ואולי ינצל מהטעות... ואם תיקח ממנו גם את ישוב הדעת, מה עוד ישאר ממנו? גם ככה הדעת שלנו היא קטנה. וללא ישוב דעת, גם הדעת הקטנה לא תשאר!

בא נראה איך הוא מתנהג בענינים הגשמיים שלו, **לדוגמא**, הוא בא אצל רופא, והרופא אומר לו: 'תראה, עכשיו אין לי ישוב הדעת, ואם אתה לוחץ, אתה

<div></div>	<div>בס"ד</div>	<div>מצא את המסתתר</div>	 					
מקץ	לפרשת							
ללא פוסים								
מצא 18 מילים מן הפרשה. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתרת .							
ע	י	כ	נ	פ	ש	ע	כ	י
ש	ב	ע	ה	כ	י	ד	ג	ע
כ	ג	ת	ב	ו	ס	כ	צ	ד
ע	נ	פ	ת	ר	ב	ש	י	ו
ק	ב	כ	ו	נ	פ	ש	ע	ח
ז	ו	ר	ע	ב	ה	כ	כ	י
ח	נ	כ	ל	י	ס	מ	ג	ע
י	י	ע	ג	א	כ	ע	מ	ר
ו	כ	מ	מ	ת	ו	ק	כ	י
ת	ח	צ	ט	כ	ע	צ	ג	ע
ו	נ	ר	צ	ר	פ	י	ד	כ
פ	ע	י	ר	נ	ה	נ	ת	ב
ד	פ	מ	ת	כ	ו	ו	ש	ת
ש	י	כ	ע	ס	א	ר	ו	כ
מ	ב	ר	א	י	כ	ל	ע	י
י	ה	ע	ר	פ	ד	י	ד	ג
מ	כ	ב	ו	ב	ע	ק	כ	ע
ש	ע	ל	ר	כ	ת	ד	י	צ
א	ד	כ	מ	י	ל	ג	ר	מ
דקת מצרים	בריאות	חרטמי						
דלות	בשר	כסא						
נבון	חכם	צפנת						
פענח	רעב	שדפות						
וישבר	ויחזק	אסון						
מרגלים	צרת	אשמים						

האם מצאת את המשפט:

נפש שבעה תבוס נ פת ונפש רעבה פל מר מתוק:

מאת : משלי פרק כז

בס"ד

אסוןין חאפיותא אסות:

הבוקר/ צהרים/ערב ?

א פנת אפוח?

בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתן רח' התאנז 2 רכסים.

בנשיאות הרב"ג אברהם טוויל הכהן שליט"א ראש הישיבה.

לפרטטים : הרב נתנאל ירב, טל': 7124735 - 052.

שפתות האירוח היוצרות רק לכווקיט.

בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברנבל בקריית חיים מערבית.

בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניובסקי 9, קריית בנימין קריית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.

התשובה - סגולה לחיזוק כוח הזכרון

מעשה בחסיד אחד, ששהה רוב חודש אלול בחצרו של **רבי אלימלך מליזנסק**, בעל "נועם אלימלך", והתפעל מהליכותיו של הצדיק ב"חודש הרחמים והסליחות".

סמוך לראש השנה ביקש החסיד לשוב לעירו ולביתו, כדי לעשות את הימים הנוראים ואת חג הסוכות שלאחריהם במחיצת אשתו ובניו; וכדרך חסידים, נכנס האיש אצל הצדיק כדי ליטול ממנו ברכת- פרדה לקראת צאתו לדרך.

שאל אותו הצדיק, כדרכו בקודש: כלום אין בפּיך בקשה כלשהי, בפרוס השנה החדשה הבאה עלינו לטובה?

השיב החסיד בנימה של הכנעה ויראת-כבוד : בליזנסק למדת; שראוי לו לאדם לקבל באהבה כל מה שגזר לו הקדוש-ברוך-הוא בגשמיות וברוחניות. אך כיון שהרבי פתח לי פתח לבקש דבר-מה לקראת השנה החדשה, הריני מבקשו שיתפלל למעני, שישוב ויתחזק אצלי כח הזכרון, שנחלש מאוד לאחרונה.

רבי אלימלך בירך את החסיד במלים חמות, ובין השאר אמר לו: אם רוצה אתה בסגולה טובה לזכרון, עליך להרבות בתשובה, שכן שנינו במסכת יומא (פ"ו, ע"א): "גדולה תשובה, שמגעת עד כסא הכבוד". וכבר מובטחים אנו מפי הקדמונים, "כי אין שכחה לפני כסא כבודך" (מברכת "זכרונות" במוסף לראש השנה).

(פרפראות לתורה, פר' נצבים).

הלכות: חנוכה

א. סומא (עיור) חייב במצוות הדלקת נרות, שאף על פי שאינו רואה את הנרות, מכל מקום כיון שאחרים רואים אותם והוא מפרסם להם את הנס, צריך הוא להדליק נרות חנוכה. בברכה. אלא שאם הוא נשוי, עדיף שאשתו או אחד מבני ביתו ידליקו את הנרות בברכה ויוציא אותו ידי חובת ההדלקה.

ב. גר צדק חייב בהדלקת נרות חנוכה בברכה, ואף יאמר בברכת שעשה ניסים, "שעשה ניסים לאבותינו", שמכיון שנתגייר הרי הוא מבניו ותלמידיו של אברהם אבינו, והניסים שנעשו לישראל כאילו נעשו לו.

ג. אף על פי שנתבאר לעיל שכל אחד ואחד מישראל חייב בהדלקת נרות חנוכה בין אנשים בין נשים ובין קטנים שהגיעו לגיל חינוך, מכל מקום כיון שאמרו רבותינו ז"ל שמצות נר חנוכה נר איש וביתו, והיינו שאין חיוב על כל אחד ואחד להדליק נרות לעצמו, לפיכך אשה שהדליק עליה בעלה בביתם, או אפילו איש שהדליקה עליו אשתו או אחד מבני ביתם, או מי שאינו נשוי והדליקו עליו אביו או אימו, יוצאים ידי חובת ההדלקה, גם אם לא היו נוכחים במקום ההדלקה והיו במקום רחוק, ואפילו אם נתארחו אצל חבריהם בזמן ההדלקה אינם צריכים להדליק שם נרות, ואינם רשאים לומר שאינם רוצים לצאת בהדלקת בני ביתם בכדי להדליק לבדם ואפילו בני ביתו הגדולים הגרים אצלו, כי לדעת מרן השלחן ערוך יש בזה חשש ברכה לבטלה, אך לדעת הרמ"א וכן מנהג האשכנזים רשאים הם לומר שאינם יוצאים בהדלקת בני ביתם, ומכל מקום למנהגם אשת בעל הבית ובנותיו יוצאות ידי חובתן בהדלקתו, ואינן מדליקות בפני עצמן. ואף היוצא ידי חובה בהדלקת אחרים עליו וכאמור, צריך הוא לראות נרות שהדליק ישראל אחר.

ד. אף על פי שמי שהדליקו עליו בביתו יצא ידי חובה וכאמור, מכל מקום אם אשתו מדליקה עליו בלילה הראשון, כשידליק בלילה השני יברך שהחיינו.

ה. אדם שלא הדליקו עליו בביתו או מי שאינו נשוי ואין הוריו מפרנסים אותו, חייב בנרות חנוכה. והוא הדין לאלמנה או גרושה הגרות לבדן. ואפילו אם נתארח בבית חבריו וישן שם חייב בהדלקת נרות חנוכה, אלא שאינו חייב להדליק לעצמו ודי אם ישתתף עם בעל הבית בשמן ובפתילות ואינו צריך לתת לו חצי מההוצאות כדין שותפים אלא די לו בפרוטה אחת, וצריך לומר בעת שנותן הפרוטה, הריני נותן לך פרוטה זו כדי שתזכה לי קצת שמן ופתילות בנרות חנוכה שלך שתדליק בזו הלילה או בכל לילות שמונה ימי החנוכה, ובעל הבית אומר, הריני מזכה לך קצת שמן ופתילות בפרוטה זו בנרות חנוכה שלי שאני מדליק בכל לילות ימי החנוכה, וגם בלא פרוטה יוכל בעל הבית לזכות לו, ויאמר הריני מזכה לך וכי, ויעמוד אצלו בעת הברכה ויכוין לצאת בברכתו של בעל הבית, וגם בעל הבית יכוין להוציאו.

ו. מן האמור בסעיף הקודם יוצא שבחורי ישיבה שהוריהם מדליקים עליהם בביתם, יוצאים ידי חובת ההדלקה ואינם צריכים להשתתף בפרוטות או להדליק אפילו אם יש להם חדרים בפני עצמם, והוא הדין לחיילים המשרתים בצבא שמדליקים עליהם נרות בביתם, שיוציאים ידי חובה בהדלקתם, ואף על פי שיצאו ידי חובתם, מכל מקום צריכים הם לראות נר שהדליק ישראל אחר או שידליקו נרות בעצמם ללא ברכה.

ז. מי שגר בארץ ישראל ונסע לחוץ לארץ בימי החנוכה, יוצא ידי חובתו בהדלקת בני ביתו אפילו שהוא נמצא במקום שרק בעוד כמה שעות יגיע זמן ההדלקה, והוא הדין גם במי שהדליקו עליו במוצאי שבת שבארץ ישראל, אף על פי שבמקום שהוא נמצא עדיין שבת קודש. ומכל מקום כשתצא השבת ילך לראות נר שהדליק ישראל אחר או שידליק הוא עצמו נרות ללא ברכה. וכן מי שגר בחוץ לארץ ובא לארץ ישראל יוצא ידי חובה בהדלקת בני ביתו אפילו שבביתו לא ידליקו נרות אלא כעבור מספר שעות, ומכל מקום ילך לראות נר שהדליק ישראל אחר או שידליק הוא נרות ללא ברכה. ולכן בני ישיבה שהוריהם גרים בחוץ לארץ ובאו לארץ ישראל ללמוד בישיבה או להיפך, יוצאים ידי חובה בהדלקת הוריהם.

ההמשך יובא בעוד כשבועיים אי"ה.